

Pivi Hämäläinen kertoo löytäneensä oman äänensä ja tyylinsä kirjoittaen opiskellessaan elokuva-alaa Turun taideakatemiassa.

”HUUMORI on ainut asia, jolla elämästä selviää jotenkin.”
Sen ovat vuodet opettaneet näyttelijä Pivi Hämäläiselle, 37. Jos johonkin niin huumorin Hämäläinen luottaa synkkänä hehkynään takuvarmasti.
”Minusta tuntuu, että huumori on ainoa tapa, jolla pystyn lähestymään vaikeita asioita”, hän sanoo.

”Aina jos minulle on tapahtunut jotain hirveää, asian kamaluus pienenee heti, kun siitä pystyy vähän viitsaillemaan. Silloin se ei ole niin pelottava, vieras, synkkä ja musta. Huumorin avulla kamalastakin asiasta tekee vähän tutumman itselleen.”

Siksi ei ole lainkaan yllättävää, että Hämäläisen esikoisromaanin *Cinderella* (Otava) on täynnä mustaa ja kipeää huumoria.

”Mietin, että tässä kirjassa hahuan puhua itselleni tosi ahdistavista ja vaikeista asioista mahdollisimman hauskaasti ja kepeästi.”

Ylipäänsä Hämäläisen komiikan ja huumorin lähteet ovat ankeus, itseironia ja katkeruus. ”Suru myös. Ja tuska”, Hämäläinen sanoo ja nauraa. ”Hirveäitä mutta totta.”

SYYSKUUN alussa julkaistu *Cinderella* kertoo tiivistetysti pienen kaupungin ihmisten suurista unelmista. Tarinan keskushahmot ovat muiden hyväksymiää ja noava, teini-ään häpeässä klemurteleva Jade-Adèle, hänen nollasti käyttäytyvä äitinsä Siru sekä epäluuloisesti kaikkeen suhtautuva isoäiti Sirkka. Nuo kolmen sukupolven naiset rakastavat toisiaan ja tappelevat keskenään läpi romaaniin.

Huono-osaisuus, alemmuudentunne, katkaus ja katkeruus tuntuvat leijuvan sakeana kaiken yli.

Tarinaa työstäessään Hämäläinen huomasi kirjoittavansa koko ajan sisäistetystä naisvihasista. Hänelle oli myös tärkeää käsitellä kirjassaan puhumisen vaikeutta, sitä miten vaikea on sanoa toiselle ”minä rakastan sinua ja olet minulle tärkeä”.

”Romaanihenkitililläni, kuten myös minulla itselläni, on tosi vaikeaa ja jännittävää näyttää niitä hyviä asioita. Esimerkiksi tämän kirjan maailmassa tosi suuren rakkauden teko voi olla todellisuuden pinnittaminen ja vahteleminen. Ne hahmot tekevät salaa toisilleen rakkauden tekoja.”

Kirjan ihmiset vertailevat myös jatkuvasti itseään muihin. ”Niillä on hirveän huono itsetunto niin kuin kirjoittajallakin. Totta kai toivon, että sitä voisi päästää yli, että ei vertailisi itseään koko ajan muihin. Ehkä olenkin pikku hiljaa pääsemässä.”

PILVI HÄMÄLÄINEN on viihdeohjelma *Putouksesta* vuonna 2017 julkaistueen ponnahdantunäyttelijä, joka on riemastuttanut katsojia muun muassa suosituilla sketsihahmoillaan, kuten Aina-Inkeri Ankeisella, Pöytäkoivalla ja Die-Harrilla. Hämäläinen tunnetaan myös tv-ohjelma

Penkilämmittäjien vakiopanelistina sekä *Suurmestarin* tuimana tuomarina.

Romaani *Cinderella* ei ole Hämäläisen omaelämäkerta, mutta hyvin paljon hän on ammentanut siihen omasta historiastaan ja kokemusmaailmastaan.

”Odelakhti, katkua pikku jutuja koko kirjahan on täynnä. Vähillä minusta alkaa tuntua, että joku asia on tapahtunut minulle oikeasti. Voihan se vain suodattamuisto, jonka olen vain suodattanut pois päästäni.”

Yksi todellisuudesta innoitukseensa saanut esimerkki romaanissa on tarina palaneista pullista. Romanissa isoäiti on aina paistanut yrttäreilleen pellillisen palaneita pullia, koska tämä on sanonut tykkävänsä niistä niin kovasti. Hämäläisen omassa perheessä äiti puolestaan on vuosikymmenet kärgyrttänyt puolisoleen polhettuja pullia.

Hämäläinen sisarukseineen on aina miettinyt, että mitä jos äiti onkin alun perin joskus ihan vahingossa kärgyrttänyt pullat.

”Eikä isä ole halunnut, että äidille tulee paha mieli, niin se on sanonut, että minä nimenomaan rakastan palaneita pullia. Ja vuosikymmenet isä söisi niitä palaneita pullia, vaikkei se yhtään niistä tykkäisi”, Hämäläinen selittää.

”Se on musta jotenkin niin hellyttävä ja ihana ajatus, mutta samaan aikaan myös alka kaulhea.

Halusin kirjan samanlaisen rakkauden teon.”

PERHEEN dynamiikasta, irti päästämisestä ja itsenäistymisestä Hämäläinen on kirjoittanut aiemminkin näytelmässään *Jäähyväiset Pamela Anderssonille*.

Nuorten miesten kasvutarina sai ensi-iltansa vuonna 2016 Kokkolan kaupunginteatterissa.

Hämäläinen kertoo löytäneensä oman äänensä ja tyylinsä kirjoittaen opiskellessaan elokuvaa Turun taideakatemiassa. Hän kehui käsikirjoituksen lehtoriansa Pentti Halosta, jonka opissa harjoitteli muun muassa lyhytelokuvien kirjoittamista.

”Minulla oli joskus sellainen kuvitelma, että kirjoittamisen pitäisi olla jorain yleensä tai hienon kuulioista, kunnes tajusin, että pystyn paremmin kertomaan asioista kirjoittamalla jollain muulla tavalla.”

Romaanissaan hän vyyöryttää lukijan eteen absurdeja kohtauksia ja runsaasti lemmokasta dialogia. Hämäläinen sanoo kirjoittamismetodinsa kuulostavan jonkun korviin ehkä ”huruhuru-jutulta”, sillä hänellä ei ollut miellessään mitään valmista tarinakuvioita. Hän vain laittoi mieleensä pyöritvät hahmot juttelemaan keskenään ja kuuntelemaan millaisia viijkeitä ne hänelle antoivat. Niiden perusteella Hämäläinen lähti kuljettamaan tarinaansa.

”Minua ei lähtökohtaisesti kiinnosta juoni yhtä paljon kuin ihmisten välinen dynamiikka ja se mitä he sanovat toisilleen, mitä jättävät sanomatta. Mitä he salaavat, ehkä valehtelevat ja miksi.”

Hämäläinen haluaa kirjoittaa isoista asioista pienten yksityiskohtien kautta. Romaanissa niillä on aina joku suurempi symbolinen merkitys. Myös näyttelijänä hän tykkää käyttää hyödykseen rekvisiittaa. ”En tykkää selittää asioita tyyliin no niin, meillä on nyt tällainen vaikea tilanne, että meillä on kuollut perheenjäsen, josta emme halua puhua, vaan kerromkin siitä kuolleen henkilön auton kautta.”

KYMMENISEN vuotta sitten myös Hämäläinen kohtasi yhden elämänsä lammaannuttavimmista suruista, kun hänen pikkusiskonsa kuoli. Siskolta jäi kissa, jonka vanhemmat ottivat hoitaakseen, vaikka eivät edes pitäneet kissoista.

”Minua ilkkutti ihan hirveästi heidän rakkautensa kissa kohtaan, se mien kovasti he pitivät siitä huolta ja kuinka tärkeä siitä tuli heille. Tämän subteen halusin kirjoittaa mukaan romaanini”, Hämäläinen kertoo. Romaanissa kissoja vihaavan Sirkkan poika on kuollut ja tämä ottaa pojalta jääneen lemmikin hoiviinsa. Hämäläinen haluaa kertoa